

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/43/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616010346
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1616010346.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Vladimíra Buchvalda v trestnej veci obžalovaného K. C., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 3T/44/2016-180 z 24. januára 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. septembra 2018 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

K. C., R.. XX.XX.XXXX, T. D. Q. XXX/X, Z.

u k l a d á

podľa § 245 ods. 1, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 1.000,- Eur (jedentisíc).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona sa pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol obžalovaným úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest vo výmere 3 (tri) mesiace.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 24.01.2018, sp. zn. 3T/44/2018, bol obžalovaný K. C. uznaný vinným z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 27.02.2016 v čase okolo 22.05 h v meste K. na ul. U. č. XX, v herni zv. Z poškodil dotykovou obrazovku na výhernom hracom automate značky K. Q. v. č. I. XXXXX, tak že počas hry do nej udrel rukou, v dôsledku čoho praskla, čím spôsobil spoločnosti I. W., s.r.o., so sídlom Z. XX, D. škodu vo výške najmenej 460,- Eur,

Za to mu bol podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. k/, písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona).

Proti rozsudku podal, ihneď po jeho vyhlásení, obžalovaný K. C. odvolanie do výroku o treste, ktoré do zápisnice odôvodnil jeho obhajca konštatujúc: „Krajský súd v Bratislave vo svojom uznesení zo dňa 24.10.2017 uviedol, že schválenie zmiernosti v tejto veci nebolo postačujúce a vrátil súdu I. stupňa vec na nové rozhodnutie s tým, že neurčil ako súd má rozhodnúť, preto zastávame názor, že v tejto trestnej veci bolo možné rozhodnúť aj alternatívnym trestom. Z hľadiska osobných pomerov obžalovaného, nie je účelné ukladať mu nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože má vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom a výkon trestu značne ohrozí sociálnu situáciu rodiny. Chcem poukázať na fakt, že môj klient sa k spáchanému skutku bezprostredne po tom čo vec začala riešiť políciou postavil ústretovo, zaplatil škodu, hoci táto bola nadhodnotená a to nielen zo strany poškodeného, ale aj priamo v obžalobe okresnej prokuratúry. Z môjho pohľadu ide o bagatelný trestný čin, ktorý je na hranici priestupku.“

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaní tunajšiemu súdu dňa 03.05.2018.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného predniesol: „Oproti tomu čo bolo referované zo spisu môj klient je od 01.02.2018 zamestnaný vo firme Z., s.r.o.. Pracovný pomer je uzavretý na dohodu, s prísľubom, že po osvedčení prichádza do úvahy trvalý pracovný pomer. Taktiež sa zmenili aj rodinné pomery v tom, že môj klient si maloletú I., dieťa družky si osvojil, a platí výživné na dieťa osvojené a dieťa vlastné, maloletú R., a t.č. žije sám. Ja sa pridrižiam dôvodov odvolania, považujem uložený trest 1 mesiac nepodmienečne za trest neprimeraný, pretože skutok je možné považovať na hranici priestupku a ten trest nepodmienečný nepovažujem za trest primeraný. Skôr sa prikláňam, aby bol uložený trest finančný, pretože t.č. je zamestnaný, čo je od hlavného pojednávania na okresnom súde, významný posun a domnievam sa, že prípadne uložený peňažný trest bude zaplatený aj za podpory rodiny môjho klienta. Tiež máme názor, že škoda, ktorá bola vyčíslená je škodou neprimeranou pri poškodení displeja hracieho automatu. Dávam do pozornosti aj to, že túto škodu môj klient zaplatil a nediskutoval o jej výške.“

Zástupkyňa krajskej prokuratúry vzhľadom na osobu obžalovaného a fakt, že tento skutok spáchal v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia, navrhla jeho odvolanie ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný záverečným návrhom uviedol: „Prikláňam sa v plnom rozsahu k prednesu môjho obhajcu. Môj príjem je cca 600-700 Eur aj viac. Vo firme je konateľkou moja sestra a u tejto aj bývam.“

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané

v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 56 Trestného zákona

(1) Peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

(2) Bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatela trest odňatia slobody neukladá.

(3) Ak to odôvodňuje výška uloženého peňažného trestu a osobné a majetkové pomery páchatela, môže súd rozhodnúť, že peňažný trest zaplatí odsúdený v mesačných splátkach. Súčasne určí ich výšku a lehotu v dĺžke najviac jeden rok od nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, do ktorej musí byť peňažný trest zaplatený.

(4) Peňažný trest, ktorý odsúdený už vykonal, sa započítava do nového peňažného trestu, ktorý bol páchatelovi uložený pre ten istý skutok, alebo do tohto trestu, ak bol uložený ako súhrnný trest alebo úhrnný trest.

(5) Peňažný trest súd neuloží, ak by sa tým zmarila možnosť náhrady škody spôsobenej trestným činom.

a § 57 Trestného zákona

(1) Pri ukladaní peňažného trestu súd prihliadne na osobné a majetkové pomery páchatela. Peňažný trest neuloží, ak je zrejmé, že ho odsúdený nebude schopný zaplatiť.

(2) Zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

(3) Ak súd ukladá peňažný trest, ustanoví pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody až na päť rokov. Náhradný trest nesmie spolu s uloženým trestom odňatia slobody presahovať zákonom dovolenú hranicu trestnej sadzby.

(4) Ak by náhradný trest presiahol hranicu uvedenú v odseku 3 alebo ak je peňažný trest ukladaný popri treste odňatia slobody na doživotie, súd náhradný trest neuloží.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že vo veci už raz bolo prvostupňovým súdom rozhodnuté a to uznesením z 24.10.2017 č.k. 3T/44/2016-149, ktorým bol, postupom podľa § 241 ods. 6 Trestného poriadku s poukazom na ustanovenie § 220 ods. 1 Trestného poriadku, schválený zmier medzi obvineným K. C. a poškodenou spoločnosťou I. W., s.r.o., so sídlom Z. XX, D., X.: XXXXXXXX a s poukazom na ustanovenie § 220 ods. 1 Trestného poriadku bolo trestné stíhanie zastavené.

Na podklade sťažnosti podanej Okresnou prokuratúrou Malacky bolo vyššie uvedené uznesenie zrušené rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 3To/107/2017 z 24.10.2017 a prvostupňovému súdu bolo uložené, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí vytkol súdu prvého stupňa, že pri úvahách, ktoré viedli okresný súd k rozhodnutiu aplikovať inštitút zmieru podľa § 220 Trestného poriadku a následne zastaviť trestné

stíhanie obžalovaného K. C., nebola dostatočným spôsobom zohľadnená otázka, či takéto rozhodnutie je dostačujúcim vzhľadom k osobe obžalovaného. Nadriadený súd vyslovil názor, že okrem podmienok striktne uvedených v ustanovení § 220 Trestného poriadku pod písmenami a/ až c/ je nutné posudzovať aj samotnú osobu obžalovaného, jeho osobné a majetkové pomery a zároveň zodpovedať otázku, či je možné takéto rozhodnutia považovať za dostačujúci a následne dospieť k záveru, že vzhľadom k osobe obžalovaného nie je možné tento spôsob rozhodnutia považovať za dostačujúci, pretože práve osoba obžalovaného K. C., neoprávňuje prijať takéto záver.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Okresnou prokuratúrou Malacky bola pod sp. zn. 2Pv 104/16/1106-13 dňa 24.08.2016 podaná na obžalovaného K. C. obžaloba pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe opísanom vyššie v tomto rozhodnutí.

Vec bola na okresnom súde zapísaná pod spisovú značku 3T/44/2016. Dňa 29.09.2016 samosudkyňa okresného súdu vydala vo veci trestný rozkaz č.k. 3T/44/2016-129, ktorým obžalovaného uznala vinným na podklade podanej obžaloby a uložila mu trest odňatia slobody vo výmere dva mesiace, na výkon ktorého ho zaradila do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zaviazala ho na náhradu škody poškodenej organizácii, ktorú zároveň so zvyškom nároku na náhradu škody odkázala na občianske súdne konanie.

Dňa 27.10.2016 poškodená organizácia - I. W. s.r.o. so sídlom Z. XX, D. doručila súdu žiadosť o schválenie zmiery, dňa 30.03.2016 žiadosť o zastavenie trestného stíhania a dňa 28.10.2016 obžalovaný doručil súdu odpor proti trestnému rozkazu.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.02.2017 bolo rozhodnuté o odročení hlavného pojednávania s tým, že vec bude predložená probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu a samosudkyňou bol dňom 21.02.2017 vydaný pokyn na vykonanie mediácie. Vychádzajúc z mediačnej správy spracovanej dňa 26.04.2017 samosudkyňa v predloženej trestnej veci vydala uznesenie, ktorým schválila zmier a zastavila trestné stíhanie, ktoré bolo následne rozhodnutím sťažnostného súdu zrušené.

Po zrušení veci samosudkyňa, rešpektujúc pokyn nadriadeného súdu, aby súd prvého stupňa vo veci znovu konal a rozhodol, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.01.2018 vykonala dokazovanie výsluchom obžalovaného K. C., prečítala listinné dôkazy obsiahnuté v spise a rozhodla napadnutým rozsudkom, ktorý je predmetom preskúmania.

Vo vzťahu k žalovanému skutku obžalovaný K. C. na hlavnom pojednávaní, po tom ako bol poučený o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Trestného poriadku a po poučení podľa § 257 ods. 5 až ods. 8 Trestného poriadku s tým, že ak urobí vyhlásenie o vine resp. nepoprie spáchanie skutku bude súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodovania považovať za priznanie spáchania skutku, pričom vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné ani odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, urobil vyhlásenie o vine (§ 257 Trestného poriadku), kedy predniesol: „som vinný zo spáchania skutkov v obžalobe“ a na všetky otázky položené mu v súlade s ustanovením § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Trestného poriadku odpovedal „áno“, prvostupňový súd vyhlásenie prijal a zároveň rozhodol, že vo vzťahu k priznaným skutkovým okolnostiam dokazovanie nebude vykonané a rozhodol o vykonaní dôkazov súvisiacich s výrokom o treste.

Správne potom postupoval súd prvého stupňa, keď uznal obžalovaného K. C. za vinného podľa podanej obžaloby a krajský súd dodáva, že vyhlásenie obžalovaného a následne prijatie tohto vyhlásenia súdom, tvorí prekážku, ktorá neumožňuje odvolaciemu súdu z podnetu podaného odvolania meniť priznaný skutkový stav ani právnu kvalifikáciu, nakoľko proti takémuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť, uznesenie je právoplatné, vykonateľné a preto ho nemôže meniť ani odvolací súd v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na správne zistený skutkový stav a plnú trestnoprávnú zodpovednosť obžalovaného nepochybil okresný súd, keď konanie obžalovaného právne posúdil ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a takto uznal obžalovaného vinným.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Čo sa týka druhu a výmery trestu okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Z hľadiska osobných pomerov a možnosti nápravy obžalovaného súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ desaťkrát prejednávaný v priestupkovom konaní za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Z odpisu registra trestov mal súd preukázané, že obžalovaný bol celkom sedemkrát súdne trestaný, pričom v troch prípadoch sa neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T/21/2014 zo dňa 09.06.2014, právoplatným dňa 09.06.2014, bol uznaný vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky podmienene, s určením skúšobnej doby v trvaní 5 rokov s probačným dohľadom do 09.06.2019. Z registra trestov súd taktiež zistil, že rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 29T/45/2015 zo dňa 22.10.2015 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 317128/2016 zo dňa 20.12.2016, súdy upustili od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2 1721/2014, z čoho možno usudzovať, že trestná činnosť bola spáchaná v súbehu a pred odsúdením vo veci sp. zn. 2T/21/2014. Trestnej činnosti sa obžalovaný v danej prejednávanej trestnej veci teda dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za inú trestnú činnosť. Taktiež súd poukazuje na ďalšiu trestnú činnosť obžalovaného, ktorý bol odsúdený Okresným súdom D. pre trestný čin úverového podvodu rozhodnutím sp. zn. 2T/19/2015 zo dňa 25.02.2015, pričom s poukazom na § 7b ods. 2 Trestného zákona, súd na uvedené odsúdenie prihliada. Obžalovaný uviedol, že k spáchaniu skutku sa priznáva, jeho spáchanie ľutuje, žiadal o zhovievavosť pri ukladaní trestu, nakoľko je otcom maloletých detí, ktoré sú odkázané na jeho výživu. Spoločne s družkou a osvojenou maloletou dcérou žijú v spoločnej domácnosti aj s jeho rodičmi, rodina mu finančne vypomáha. Je nezamestnaný, príležitostne pracuje na stavbách, jeho mesačný príjem z brigád je vo výške cca. 300 eur. Pri ukladaní trestu súd u obžalovaného prihliadol aj na pomer a závažnosť poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Poľahčujúcou okolnosťou je, že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval a taktiež dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, dokonca nahradil škodu vo vyššom rozsahu, ako poškodená spoločnosť požadovala. Naopak obžalovanému priťažovalo, že už bol za trestný čin v minulosti odsúdený. U obžalovaného prevažoval teda pomer poľahčujúcich okolností (2 : 1). V zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona súd znížil hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody o 1/3, t.j. z 1 roku na 8 mesiacov. Nakoľko obžalovaný spáchal úmyselný trestný čin počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona bolo vylúčené uložiť odsúdenému podmienený trest odňatia slobody, čo však nevyklúčovala možnosť uložiť aj iný druh tzv. alternatívneho trestu tak, ako sa dožadovala obhajoba. Súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obžalovanému v čase skutku plynula skúšobná doba podmieneného trestu odňatia slobody za iný trestný čin majetkového charakteru a pokiaľ si obžalovaný túto skutočnosť dostatočne neuvedomoval a mal k nej ľahostajný postoj, bolo by v rozpore s účelom trestu obžalovanému uložiť iný druh trestu, ako nepodmienený trest odňatia slobody, a to aj napriek obžalovaným uvádzanými argumentmi, že je žiteľom maloletého dieťaťa a potrebuje zabezpečovať príjem pre rodinu. Súd teda vzhľadom na povahu trestného činu i predchádzajúce viacnásobné odsúdenia obžalovaného dospel k záveru, že na naplnenie účelu deklarovaného v § 34 ods. 1 Trestného zákona, je potrebné uložiť obžalovanému

nepodmienečný trestu odňatia slobody, nakoľko predchádzajúce podmienené odsúdenie sa minulo účinku, keď obžalovaný sa opätovne dopustil trestného činu a to v skúšobnej dobe.“

Odvolačný súd vzhľadom na podané odvolanie pri posudzovaní uloženého trestu zistil, že uložený trest je možné vzhľadom k okolnostiam prípadu považovať za trest neprimeraný, čo zakladalo dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatela k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest by mal postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona, páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Trestný čin krádeže podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou jeden rok (zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 245 ods. 1 Trestného zákona je až na 1 rok), tj. ide o prečin (§ 10 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona). Teda v prípade spáchania uvedeného trestného činu zákonodarcu ustanovil s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 34 ods. 6 Trestného zákona, že súd nemusí povinne ukladať trest odňatia slobody (či už vo forme podmieneného odkladu jeho výkonu alebo ako nepodmienečný), ale môže uložiť iný druh trestu.

Síce v osobe obžalovaného ide o osobu už v minulosti odsúdenú za spáchanie úmyselnej trestnej činnosti, pričom ostatný raz bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20.12.2016 sp. zn. 3T/128/2016, právoplatným dňa 30.12.2016, pre majetkový trestný čin, pričom prejednávaný skutok bol spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného trestu odňatia slobody uloženého obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/21/2014 zo dňa 09.06.2014, právoplatným 09.06.2014, kedy podľa § 49 ods. 2 Trestného zákona súd nemôže podmienne odložiť výkon trestu odňatia slobody, čo však nevylučuje možnosť uloženia iného druhu trestu, pokiaľ sú pre taký postup splnené zákonné podmienky a ak je taký trest primeraný (k tomu obdobne rozhodnutie č. 85 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 7/2015).

Podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona má súd pri určovaní druhu a jeho výmery, okrem iných, v odseku 4 uvedených okolností, prihliadať najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok tj. má prihliadať na konkrétny spôsob spáchania trestného činu, ako aj na jeho konkrétny následok, ktorý je z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu definovaný priamo v príslušnej skutkovej podstate trestného činu, ale pri jeho zhodnotení podľa § 34 ods. 4 je nevyhnutné rozlišovať každý jeden konkrétny následok a mieru, ktorou porušuje alebo ohrozuje chránený záujem. Preto s prihliadnutím na požiadavku, že skutočnosti predpokladané v § 10 odsek 2 Trestného zákona je potrebné hodnotiť vo svojom súhrne bez toho, aby sa niekto pripisoval väčší či menší význam (jednej na úkor druhej), súd

dospel k záveru, že konkrétna závažnosť stíhaného prečinu dosahuje Trestným zákonom vyžadovaný stupeň pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti, tj. stupeň vyšší než nepatrný.

Z vykonaného dokazovania v tomto konaní vyplýva, že obžalovaný uvedeného dňa 27.02.2016, v herni GO4games, počas hry na hracom automate, udrél rukou do dotykovej obrazovky, pričom táto praskla. Teda svojím konaním poškodil cudziu vec a spôsobil škodu vo výške najmenej 460,-€.

Obžalovaný je prítom osobou, ktorá sa síce v minulosti dopustila už spáchania úmyselnej trestnej činnosti a ostatný raz bol odsúdený v roku 2016, avšak sa s poškodenou organizáciou dohodol na náhrade škody vo výške 460,-€, ktorú uhradil v hotovosti dňa 28.02.2017. Teda v jeho prospech nepochybne svedčí fakt, že bez akýchkoľvek výhrad akceptoval poškodenou spoločnosťou vyčíslenú škodu, ktorú nahradil, spáchanie skutku priznal a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, ktoré bolo súdom prijaté a aj pred senátom odvolacieho súdu svoje neuvážené konanie oľutoval. Na verejnom zasadnutí, k osobným pomerom obžalovaného bolo uvedené, že v súčasnosti žije sám, ale má dve vyživovacie povinnosti (na osvojené a vlastné dieťa), od 01.02.2018 pracuje vo firme, kde je konateľkou jeho sestra a zarobí mesačne cca 600-700,-€.

K ustáleným poľahčujúcim a priťažujúcim okolnostiam je možné konštatovať, že súd prvého stupňa správne priznal dve poľahčujúce okolnosti (podľa § 36 písm. k/, písm. l/ Trestného zákona) a správne priznal jednu priťažujúcu okolnosť (podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona) a k uvedenému sa nadriadený súd stotožňuje so správnou argumentáciou prvostupňového súdu ako aj ustáleným pomerom poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v prospech obžalovaného.

Odvolací súd aj po posúdení vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu a osobu obžalovaného v prejednávanej veci nie je nutné obžalovanému ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody ako to urobil v napadnutom rozsudku prvostupňový súd a účelu trestu zodpovedá uloženie trestu nespojeného s odňatím slobody a je možné uložiť alternatívny trest.

Po dôslednom zvážení všetkých skutočností, najmä okolností prípadu ako aj osobných pomerov obžalovaného, dospel k záveru, že je možné uložiť peňažný trest.

Vo všeobecnosti peňažný trest postihuje majetok obžalovaného a svojim obsahom zasahuje majetok obžalovaného, nakoľko čiastkou (výškou peňažného trestu, ktorú určí súd) sa znižuje jeho majetok a potom majetková povaha peňažného trestu z neho robí prostriedok na dosiahnutie účelu trestu najmä v prípadoch, keď sa obžalovaný dopustil trestného činu majetkovej povahy. V konkrétnej prejednávanej veci sa obžalovaný K. C. dopustil trestného činu majetkovej povahy v súvislosti s negatívnym vzťahom k ochrane a nedotknuteľnosti cudzieho majetku formou vandalizmu, nakoľko úderom ruky do dotykovej obrazovky hracieho automatu, spôsobil, že táto praskla. Teda sa nesprával ohľaduplne a šetrne k cudziemu majetku, na ktorom spôsobil škodu.

Pri zvažovaní výšky peňažného trestu, odvolací súd vzal do úvahy fakt, že uloženie peňažného trestu nepostihuje len obžalovaného, ale aj jeho rodinu, pričom prihliadol na výšku jeho zárobku a tiež vyživovaciu povinnosť, ktorú má voči dvom maloletým deťom a pristúpil k uloženiu peňažného trestu vo výške 1000,-€, ktorý trest považuje za primeraný a zákonný.

Pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol obžalovaným úmyselne zmarený, uložil súd, postupom podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona, náhradný trest vo výmere 3 (tri) mesiace.

S poukazom na vyššie zdôvodnené odvolací súd rozhodol tak ako je citované vo výroku rozsudku, v prospech obžalovaného K. C., na podklade jeho odvolania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.